

Erdélyi Magyar Breviárium

Czirják Árpád

Nem fényűző, hanem fényt hozó emberekre van szükség

Az emberek néha lényeges dolgokra sem figyelnek fel, máskor pedig nevelésesen jelentéktelen tárgyakhoz is körömszakadtáig ragaszkodnak. Leonardo Boff egyik könyvében elmondja életének egyik fontos eseményét, ami valószínűleg a kívülállók számára alig mond valamit, legfeljebb különcködésnek tartja azt.

A brazíliai származású egyházi író már hosszabb ideje Németországban élt, amikor apja odahaza meghalt. A testvérek hosszú levélben számoltak be a szomorú eseményről és ugyanabban a levélben elküldték azt a cigarettavéget is, amelyet apjuk halálán ágyán utoljára szívott, és közben könnyben úszó szemmel távolban élő fiáról beszélt. Az író – vallomása szerint – azóta is őrzi ezt a cigarettacsikket. E cigarettavég számára nem egy bűzös hulladék, amit ki kell dobni, hanem becses emlék, ami elkíséri őt a sírig. Valahányszor rátekint, boldog emlékére apja jelenik meg lelki szemei előtt. Egy teljesen értéktelen tárgy, sőt kellemetlen cigarettavég is olyan jelle tud válni, ami messze túlmutat önmagán.

Ha az utca porába, vagy szemetesládába dobott kenyeret látunk, bosszankodunk és arra gondolunk, hogy a szülő nem tanította meg gyermekét a kenyér megbecsülésére. Ha viszont a liturgia keretében a pap vesz kezébe kenyeret és elmondja fölötte az ígét, az a kenyér már túlmutat önmagán, a halálba induló Krisztus szerepének jelévé magasztosul. Ugyanígy vagyunk az emberekkel is. Ha az utcán a to-

longó tömegben egy járókelőbe ütközünk, elnézést kérünk ugyan, de bosszankodunk, ám ha később a színházban kiderül, hogy színész az „illető”, egészen másképpen nézünk rá, főleg ha művészi szinten jeleníti meg a darabot.

Mindenki tapasztalhatta, milyen feszült a várakozás, mikor a színházban felgördül a függöny. Hogy a színpad akkor még üres? Tévedés! A sok száz rászégeződő tekintet benépesíti azt, az üres színpadon ilyen formában egyszerre megjelenik az egész közönség is. Ha a tekintet a lélek ki-sugárzása, akkor a színpad üresen is a nézőtér fókuszpontjává változik, amelyet a 'belépő' színésznek érzékelni kell. A színházban a „néző”, anélkül hogy színpadra lépne, a darab folyamán maga is szinte együtt cselekszik a színésszel. Ha a színész jól játszik, játéka villamossággal telíti a színpadot. Mit számít az, hogy Macbeth várkastélyának lépcsője közönséges fehérre meszelt fából van, a művészi alakítás révén az a közönség látásában átlényegül és jobban csillog, mint a legjobb minőségű karrarai márvány. A dráma fejleményeinek hatására a nézők szíve erősebben megdobban, a szorongástól elakad lélegzetük, önkéntelenül is megpróbálnak közbelépni, elhárítani a szerencsétlenséget, megváltoztatni a végzetet. Így a darab cselekménye megkettőződik a nézőben lejátszódó párhuzamos drámai cselekmény révén, amely ugyan csak a képzetben él, de hatása messze túlhaladja azt.

Ha viszont a színésznek az alakítás nem sikerül, a varázs megtörik, arcjátéka csupán torz fintor lesz, a díszletek egyszerre közönséges ragasztott rongyokká válnak, a nézőkön pedig kínos érzés lesz úrrá. Ha szeretik a színészt, szánakoznak rajta és szeretnék, ha a darab mielőbb véget érne. A színész ellentáborra már sokkal kíméletlenebb: kineveti a pórut járt hóst. Némi igazsága van is, hisz nincs visszatartóbb, mint egy művészi ihlet nélküli erőltetett alakítás.

Mátrai Betegh Béla színésszel, rendezővel a közönség mindig elégedett volt, de ő magával szinte mindig elégedetlennek mutatkozott – mint vallomásaiban olvassuk. Egy művész számára lehet-e ennél megbízhatóbb minősítés?

A templom szolgálói és Thália szentélyének papjai különböznek is, de hasonlítanak is egymásra. Mindkét hivatás művelői fölöttünk állanak, hisz a szószék és a színpad magaslatáról beszélnek, nem tanácsot osztogatnak, hanem csatlakozhatatlanul kijelentenek, nemesak besegítenek,

hanem új létsíkra emelnek. Az előbbiek az élettelen kenyeret, az utóbbiak magát az élő embert teremtik újjá. Még akkor is fényt hoznak, ha netán a fényűzést kedvelik.

Mátrai Betegh Béla színész és rendező 1846. március 19-én született Kolozsváron. A budai Várszínházban kezdte pályafutását. Ezután vidéki városokban lépett fel. Hosszú ideig a kolozsvári színház művezetője, 1883-tól a budapesti Nemzeti Színház segédrendezője, 1902-től főrendezője haláláig. Számos színművet fordított magyarrá, átdolgozott műsordarabokat. Ismertebb szerepei: Shylock, Jago (Shakespeare); Moór Ferenc (Schiller: Haramiák); Biberach (Katona: Bánk bán). Művei: *Koncsag Lajkó* (népszínmű, Kolozsvár 1876); *Az élet színpadja és a színpad coulissái tarka vázlatokban* (Kolozsvár 1880); *A kolozsvári színház* (Kolozsvár 1882); *Meg volt írva a csillagokban* (regény, 1900, a Budapest című lapban). Mátrai Betegh Béla 1912. augusztus 19-én hunyt el Gödöllőn.

Bálintné Kovács Júlia rovata

Örmény szertartású és örmény gyökerű római katolikus papok Erdélyben (38. rész)

140. Vákár János Gyergyószentmiklóson született 1826. november 23-án. A gimnáziumot Csíksomlyón, filozófiát Kolozsváron, teológiai tanulmányait Gyulafehérváron végezte. Pappá szentelve: 1851. augusztus 3-án. Szolgálati helyei: Csíknagyboldogasszonyon káplán, 1852–1864; Csíksomlyón és Székelyudvarhelyen gimnáziumi tanár. 1865–1879: Oroszhegyen plébános. 1881: Bálványosváralján

nyugdíjas lelkipásztor. Meghalt 1884. november 5-én.

141. Vákár József, örmény szertartású. Gyergyószentmiklóson született, 1889. szeptember 28-án. A gimnáziumot Marosvásárhelyen és Székelyudvarhelyen, teológiai tanulmányait Gyulafehérváron a Hittudományi Főiskolán végezte. Pappá szentelve: 1912. június 14.(26) Szolgált: 1912: Szépvízen káplán. 1918: plébános,